

Verbonden

DE VERWRONGEN-TRILOGIE: BOEK 3

Anna Zaires

♠ Mozaika Publications ♠

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2018 Anna Zaires

www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

e-ISBN: 978-1-63142-343-7

ISBN: 978-1-63142-344-4

De terugkeer

Julian

Een ademloze schreeuw haalt me uit een rusteloze slaap. Mijn onbeschadigde oog vliegt open en in een vlaag van adrenaline schiet ik overeind. Die plotse beweging stuurt een sterke pijscheut door mijn gebroken ribben. Het gips om mijn linkerarm slaat tegen de hartmonitor naast het bed en de pijn is zo hevig dat de kamer even misselijkmakend snel om me heen draait. Mijn hart bonst en het duurt even voor ik beseft wat me gewekt heeft.

Nora.

Ze moet weer een nachtmerrie hebben.

Mijn lichaam maakte zich al op voor de strijd, maar nu kan het weer ontspannen. Er is geen gevaar. Niemand zit momenteel achter ons aan. Ik lig naast Nora in mijn luxe ziekenhuisbed en we zijn allebei veilig. Deze privékliniek in Zwitserland is zo goed beveiligd als Lucas kon bewerkstelligen.

De pijn in mijn ribben en arm neemt af tot een draaglijk niveau. Voorzichtig leg ik een hand op Nora's schouder om haar wakker te schudden. Ze ligt met haar rug naar me toe, dus ik kan niet zien of ze huilt, maar haar huid voelt koud en klam aan. Ze moet al een tijdje zo liggen dromen, want ze rilt ook.

'Wakker worden, schatje,' prevel ik terwijl ik over haar slanke arm strijk. Er komt licht door de lamellen voor het raam en ik weet dus dat het al ochtend moet zijn. 'Het is maar een droom. Wakker worden, poesje van me...'

Ze verstijft onder mijn aanraking en ik besef dat ze nog niet helemaal wakker is, dat ze nog gevangen zit in die nachtmerrie. Haar ademhaling is stotend en ik voel haar beven. Haar ellende knaagt aan me, doet me meer pijn dan welke verwonding ook. De wetenschap dat ik verantwoordelijk ben hiervoor - dat ik haar niet heb kunnen beschermen - brandt als zuur in mijn binnenste.

Die woede is zowel gericht tegen mezelf als tegen Peter Sokolov, de man die Nora haar leven liet wagen om mij te redden.

Voor mijn vervloekte reis naar Tadzjikistan was ze langzaam over Beths dood heen aan het komen. Haar nachtmerries kwamen steeds minder vaak voor. Maar nu zijn haar nare dromen terug en Nora is er slechter aan toe dan eerst, te oordelen aan de paniekaanval die ze gisteren tijdens de seks had.

Daar wil ik Peter de nek voor omdraaien. En als ik hem ooit nog zie, doe ik dat misschien ook.

De Rus leeft mijn leven gered, maar daarbij heeft hij Nora's leven in gevaar gebracht en dat zal ik hem nooit vergeven. En zijn verdomde namenlijst? Vergeet het maar. Ik ga hem mooi niet belonen voor dit verraad, wat Nora hem ook beloofd mag hebben.

‘Kom op, schatje, wakker worden,’ dring ik weer aan, terwijl ik mezelf met mijn rechterarm weer in een liggende positie manoeuvreer. Ook daarbij doen mijn ribben pijn, maar minder hevig. Ik schuif voorzichtig naar Nora toe en nestel me tegen haar aan. ‘Alles is goed. Het is voorbij, dat belooft ik je.’

Ze haalt diep en snikkend adem en ik voel de spanning uit haar sijpelen als ze zich realiseert waar ze is. ‘Julian?’ fluistert ze, en ze draait zich om. Ik zie dat ze gehuild heeft; haar wangen zijn nat van de tranen.

‘Ja. Je bent veilig. Alles is goed.’ Ik laat de vinger van mijn rechterhand over haar kaak glijden, genietend van de fragiele schoonheid van haar gezichtsbouw. Mijn hand lijkt groot en ruw naast haar delicate trekken. Door de naalden die Majid op me gebruikt heeft, zijn mijn nagels kapot en blauw. Het contrast tussen ons is meer dan duidelijk, hoewel Nora niet geheel ongeschonden uit de strijd is gekomen. De puurheid van haar gouden huid wordt ontsierd door een fikse blauwe plek aan de linkerkant van haar gezicht, waar die klootzakken van Al-Quadar haar buiten westen hebben geslagen.

Als ze niet al dood waren, had ik ze met bloten handen uiteengescheurd omdat ze het waagden haar pijn te doen.

‘Wat droomde je?’ vraag ik zacht. ‘Ging het over Beth?’

‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd. Haar ademhaling begint rustiger te worden, maar in haar stem zijn nog sporen van de horror te horen als ze hees zegt: ‘Dit keer ging het over jou. Majid sneed je ogen eruit en ik kon hem niet tegenhouden.’

Ik probeer niets te laten blijken, maar dat lukt niet. Haar woorden sturen me terug naar die koude, raamloze ruimte en de misselijkmakende ervaringen die ik de afgelopen dagen heb geprobeerd te vergeten. Mijn hoofd bonst als ik me de pijn herinner en mijn half geheelde oogkas voelt opnieuw brandend leeg aan. Opnieuw voel ik bloed en ander vocht over mijn gezicht druipen. De herinnering maakt me kotsmisselijk. Ik ben gewend aan pijn en heb ervaring met gemarteld worden - mijn vader vond dat zijn zoon alles moest kunnen weerstaan - maar mijn oog verliezen is met stip de afschuwelijkste ervaring van mijn hele leven.

Fysiek in elk geval.

Emotioneel gezien is het waarschijnlijk Nora’s verschijning in diezelfde ruimte.

Het kost me al mijn wilskracht mijn gedachten terug te halen naar het heden, weg van de verdovende angst die in me opkwam toen ze door Majids mannen naar binnen werd gesleept.

‘Maar je hebt hem tegengehouden, Nora.’ Ik vind het vreselijk om toe te geven, maar zonder haar moed zou ik nu ergens in een vuilbak in Tadzjikistan liggen rotten. ‘Je kwam me halen en je hebt me gered.’

Ik kan nog steeds nauwelijks geloven dat ze dat heeft gedaan - dat ze zichzelf vrijwillig in handen heeft laten vallen van gestoorde terroristen om mij te redden. Ze deed het niet uit een naïeve overtuiging dat ze haar niets aan zouden doen. Nee, mijn poesje wist precies waar ze toe in staat waren en toch had ze de moed het te doen.

Ik ben het meisje dat ik ontvoerde mijn leven schuldig en ik weet niet precies hoe ik daarmee om moet gaan.

‘Waarom heb je het gedaan?’ Ik laat mijn duim over haar onderlip glijden. Diep vanbinnen weet ik het wel, maar ik wil het haar horen zeggen.

Ze kijkt me aan. Haar ogen staan somber door haar droom. ‘Omdat ik zonder jou niet kan leven,’ zegt ze zacht. ‘Dat weet je, Julian. Je wilde dat ik van je zou houden en ik houd van je. Ik houd zoveel van je dat ik voor jou door de hel zou lopen.’

Ik absorbeer haar woorden met een gretig, schaamteloos genoegen. Ik kan geen genoeg krijgen van haar liefde - ik kan geen genoeg krijgen van haar. Oorspronkelijk wilde ik haar omdat ze zo op Maria leek, maar mijn jeugdvriendin heeft nooit zelfs maar een fractie van de emoties bij me opgeroepen die Nora in me oproept. Mijn

genegenheid voor Maria was onschuldig en puur, net als zijzelf.

Mijn obsessie met Nora is het tegenovergestelde.

‘Luister, poesje van me..’ Ik laat mijn hand naar haar schouder glijden. ‘Ik wil dat je me belooft dat je nooit meer zoiets doet. Ik ben uiteraard dolblij dat ik nog leef, maar ik was liever gestorven dan dat jij in zulk gevaar verkeert. Je mag nooit meer je leven voor me wagen. Begrepen?’

Ze schenkt me een kort, haast onmerkbaar knikje, en in haar ogen zie ik een opstandige blik. Ze wil me niet boos maken en dus gaat ze niet tegen me in, maar ik vermoed dat ze altijd zal doen wat ze denkt dat juist is, ongeacht wat ze nu zegt.

Uiteraard vraagt dit om een zwaardere aanpak.

‘Goed,’ zeg ik gladjes. ‘Want de volgende keer - mocht er een volgende keer komen - vermoord ik iedereen die jou tegen mijn bevelen in helpt. En ik doe het echt, langzaam en pijnlijk. Begrijp je me, Nora? Als iemand maar een haar van je hoofd riskeert, of het nu is om mij te redden of vanwege iets anders, dan sterft die persoon een zeer onaangename dood. Ben ik volkomen duidelijk?’

‘Ja.’ Nu ziet ze bleek. Haar lippen zijn samengeperst alsof ze een protest wil tegenhouden. Ze is boos op me, maar ook bang. Niet vanwege haarzelf - die angst is ze nu wel kwijt - maar vanwege anderen. Mijn poesje weet dat ik mijn beloftes nakom.

Ze weet dat ik een gewetenloze moordenaar ben met slechts één zwakte: zij.

Met mijn hand stevig om haar schouder leun ik naar voren om haar een kus op haar mond te geven. Heel even houdt ze haar lippen opeengeperst, maar als ik een hand langs haar hals laat glijden, zucht ze diep en geeft me toegang tot haar mond. Meteen sta ik in vuur en vlam, mijn penis onbedwingbaar hard.

‘Pardon, meneer Esguerra...’ Het geluid van een vrouwenstem wordt vergezeld door een zacht klopje op de deur. Ik besef dat de ochtendzusters hun ronde doen.

Verdomme. Ik wil ze dolgraag negeren, maar vermoedelijk komen ze zo dan gewoon weer terug - mogelijk wanneer ik me tot aan mijn ballen in Nora’s strakke kutje bevind.

Met tegenzin laat ik Nora los, die haastig uit bed schiet en een ochtendjas aantrekt. Ik laat me op mijn rug vallen, sissend van de pijn die door mijn ribben schiet.

‘Zal ik de deur opendoen?’ vraagt ze, en ik knik berustend. De zusters moeten mijn verwondingen beoordelen en het verband vervangen. Zij beslissen of ik mag reizen, dus ben ik vast van plan mee te werken.

Hoe eerder ze klaar zijn, hoe eerder ik uit dit verdomde ziekenhuis weg ben.

Zodra Nora de deur opendoet, stappen twee verpleegsters binnen. Ze worden vergezeld door David Goldberg, de korte, kalende man die op het landgoed mijn persoonlijke arts is. Hij is een uitstekende traumachirurg en ik heb hem laten

komen om de reconstructie aan mijn gezicht te overzien. Hij moest ervoor zorgen dat de chirurgen in de kliniek het niet verziekten.

Als het even kan, wil ik Nora niet afstoten met mijn littekens.

‘Het vliegtuig staat al klaar,’ zegt Goldberg als de zusters het verband om mijn voorhoofd beginnen los te wikkelen. ‘Als er geen tekenen van infectie zijn, kunnen we naar huis.’

‘Uitstekend.’ Ik blijf stil liggen en neger de pijnlijke onderzoeken. Intussen pakt Nora wat kleding uit de kast en verdwijnt in de badkamer die aan onze kamer grenst. Als ik water hoor lopen, besef ik dat ze van deze tijd gebruik maakt om even te gaan douchen. Waarschijnlijk probeert ze me te ontlopen omdat ze ontdaan is over het dreigement dat ik uitte. Mijn poesje is gevoelig voor geweld tegen hen die zij als onschuldig beschouwt - zoals die stomme knul, Jake, die ze stond te zoenen op de avond dat ik haar ontvoerde.

Ik zou nog steeds graag zijn ingewanden eruit rukken omdat hij aan haar heeft gezeten... en misschien doe ik dat op een dag ook nog wel.

‘Geen enkel teken van een infectie,’ vertelt Goldberg me als de zusters klaar zijn met het verwijderen van het verband. ‘Je geneest goed.’

‘Mooi.’ Ik haal langzaam en diep adem om de pijn te beheersen als de zusters de wonden schoonmaken en mijn ribben opnieuw verbinden. De laatste paar dagen heb ik de voorgeschreven dosis van mijn pijnstillers gehalveerd, en daar

merk ik nu het effect van. Over een paar dagen stop ik waarschijnlijk helemaal, om een verslaving te voorkomen.

Eén verslaving is wel genoeg.

Als de zusters bijna klaar zijn, komt Nora de badkamer weer uit, net gedoucht en gehuld in een spijkerbroek en een bloesje met korte mouwen. ‘Alles goed?’ vraagt ze aan Goldberg.

‘Hij is klaar om te gaan,’ zegt hij met een warme glimlach. Volgens mij vindt hij haar aardig - en dat vind ik prima, aangezien hij homoseksueel is. ‘Hoe voel je je?’

‘Prima, bedankt.’ Ze heft haar arm en laat een grote pleister zien die zich op de plek bevindt waar de terroristen haar anticonceptiestaafje eruit hebben gesneden, het per abuis aanzien voor een zender. ‘Ik zal blij zijn als de hechtingen eruit zijn, maar ik heb er weinig last van.’

‘Mooi, daar ben ik blij om.’ Dan wendt Goldberg zich tot mij en vraagt: ‘Wanneer wil je vertrekken?’

‘Zorg dat Lucas de auto over twintig minuten laat voorrijden,’ draag ik hem op. Als de zusters de kamer uitlopen, laat ik voorzichtig mijn benen uit bed zakken. ‘Ik kleed me aan en dan kunnen we gaan.’

‘Prima,’ zegt Goldberg, en hij draait zich om.

‘Ik loop wel even mee, dokter Goldberg,’ zegt Nora snel. Iets in haar stem trekt mijn aandacht. ‘Ik heb iets van beneden nodig,’ legt ze uit.

Goldberg kijkt haar verrast aan. ‘Prima.’

‘Wat dan, poesje?’ Ik ga staan en negeer mijn naaktheid. Goldberg wendt beleefd zijn blik af als ik Nora bij haar arm pak en voorkom dat ze wegloopt. ‘Wat heb je nodig?’

Ze kijkt ongemakkelijk van me weg.

‘Wat is er, Nora?’ Mijn nieuwsgierigheid is nu echt geprikkeld. Ik verstevig mijn greep om haar dichter naar me toe te trekken.

Ze kijkt me aan. Er ligt een blos op haar wangen en haar kaak staat opstandig. ‘Ik heb de morning-afterpil nodig, goed? Ik wil hem innemen voor we vertrekken.’

‘O.’ Heel even weet ik niet wat ik moet zeggen. Ik had er helemaal niet over nagedacht dat Nora zonder haar anticonceptiestaafe zwanger kon raken. Al twee jaar lang gaan we met elkaar naar bed en ze is al die tijd beschermd geweest door dat implantaat. Ik ben er zo aan gewend dat ik er helemaal niet aan had gedacht nu voorzorgsmaatregelen te moeten nemen.

Maar Nora blijkbaar wel.

‘Je wilt de morning-afterpil?’ herhaal ik langzaam, terwijl ik probeer te verwerken dat Nora - mijn Nora - zwanger zou kunnen zijn.

Zwanger van mijn kind.

Een kind dat ze duidelijk niet wil.

‘Ja.’ Haar donkere ogen lijken enorm als ze zo naar me staart. ‘Het is heel onwaarschijnlijk van maar één keer, maar ik wil geen risico lopen.’

Ze wil geen risico lopen zwanger te raken van mijn kind. Ik krijg op de een of andere manier

niet genoeg lucht als ik haar aankijk en de angst zie die ze zo hard probeert te verbergen. Ze maakt zich zorgen om mijn reactie, is bang dat ik haar zal verbieden die pil te nemen.

Bang dat ik haar een ongewenst kind zal opdringen.

‘Ik wacht buiten,’ zegt Goldberg. Blijkbaar voelt hij de toenemende spanning aan, want voor ik een woord kan zeggen, is hij de deur al uitgelopen, waardoor Nora en ik samen achterblijven.

Nora tilt haar kin op en kijkt me recht aan. De vastberadenheid straalt van haar gezicht als ze zegt: ‘Julian, ik weet dit dat we dit nooit besproken hebben, maar..’

‘Maar je bent daar niet klaar voor,’ onderbreek ik haar. De band om mijn borst lijkt nog strakker te worden. ‘Je wilt nu geen baby.’

Haar ogen worden groot en ze knikt. ‘Dat klopt,’ zegt ze behoedzaam. ‘Ik ben nog niet eens afgestudeerd en jij bent gewond..’

‘En je weet niet zeker of je een kind wilt met een man als ik.’

Ze slikt, maar kijkt niet weg en ontkent het ook niet. Haar stilte voelt als een oordeel. Ik had het gevoel dat iets zich om mijn borst spande, maar dat wordt nu vervangen door een vreemde, stekende pijn.

Ik laat haar arm los en stap achteruit. ‘Zeg Goldberg maar dat hij je die pil geeft, evenals welke anticonceptie hij ook geschikt acht.’ Mijn stem klinkt ongewoon kil en afstandelijk. ‘Ik ga me

Verbonden

even opfrissen en aankleden.' Voor ze nog iets kan zeggen, stap ik de badkamer binnen en doe de deur achter me dicht.

Ik hoef de opluchting op haar gezicht niet te zien.

Ik wil niet denken aan hoe ik me daarbij zou voelen.

Nora

Verbluft kijk ik Julians naakte lichaam na als hij de badkamer in verdwijnt. Zijn verwondingen hinderen hem, waardoor hij strammer beweegt dan normaal. Desondanks is zijn loop nog altijd gracieus. Zelfs na de hel die hij doorstaan heeft, is zijn lichaam nog gespierd en atletisch. Het witte verband rond zijn ribben benadrukt de breedte van zijn schouders en de gebronsde tint van zijn huid.

Hij heeft niet tegen de morning-afterpil geprotesteerd.

Als dat besef doordringt, worden mijn knieën slap van opluchting. De adrenaline, hoog gehouden door de spanning, raast uit me weg. Ik was er vrijwel zeker van dat hij me die pil zou ontzeggen. Zijn uitdrukking was gesloten, onleesbaar... en daardoor gevaarlijk. Hij doorzag mijn slappe excuses over school en zijn verwondingen meteen.

Het kille licht in zijn ene oog maakte me misselijk van angst.

Maar hij heeft me die pil niet ontzegd. In plaats daarvan stelde hij juist voor dat ik nieuwe anticonceptie ga halen bij dokter Goldberg.

Het gelukzalige gevoel dat door me heen stroomt, maakt me duizelig. Zijn toestemming houdt vast in dat ook Julian geen kinderen wil, ondanks zijn vreemde gedrag zojuist.

Niet van plan mijn geluk in gevaar te brengen, snel ik de kamer uit, dokter Goldberg achterna. Ik wil het geregeld hebben voor we vertrekken.

In de jungle is het een stuk lastiger om aan anticonceptie te komen.

‘Ik heb die morning-afterpil ingenomen,’ zeg ik tegen Julian als we ons geïnstalleerd hebben in zijn privévliegtuig - hetzelfde dat ons in december van Chicago naar Colombia vervoerde toen Julian me kwam halen. ‘En ik heb dit.’ Ik laat hem de pleister op mijn arm zien, die het wondje van het nieuwe anticonceptiestaafe bedekt. Mijn arm klopt met een doffe pijn, maar ik ben er zo blij mee dat het me niet stoort.

Julian kijkt op vanaf zijn laptop. Zijn uitdrukking is nog steeds gesloten. ‘Mooi,’ zegt hij kortaf. Daarna gaat hij weer verder met de e-mail naar een van zijn ingenieurs. Hij is bezig met het opstellen van de specificaties voor een nieuwe drone. Dat weet ik

omdat ik het zojuist vroeg en hij het me uitlegde. De laatste maanden is hij veel opener geweest over zijn leven - maar dat maakt het juist vreemd dat hij het niet over anticonceptie wil hebben.

Ik vraag me of dat komt doordat dokter Goldberg erbij is. De kleine man zit voorin het vliegtuig, een heel stuk verderop, maar echte privacy hebben we niet. Wat het ook moge zijn, ik laat het nu maar. Ik bespreek het wel met hem op een beter moment.

Het vliegtuig stijgt op en ik kijk naar de Zwitserse Alpen tot we boven de wolken uitkomen. Daarna wacht ik tot de mooie stewardess, Isabella, ons het ontbijt komt brengen. We zijn vanochtend zo snel vertrokken dat ik alleen tijd had voor een kop koffie.

Een paar minuten later komt Isabella aanlopen, gehuld in een strakke rode jurk die als gegoten om haar beeldschone lichaam zit. In haar handen heeft ze een dienblad met koffie en gebak. Het lijkt erop dat Goldberg in slaap gevallen is en ze loopt naar ons toe, een verleidelijke glimlach om haar lippen.

Ik ontmoette haar voor het eerst toen Julian me in december kwam halen en ik was ontzettend jaloers. Maar sindsdien ben ik te weten gekomen dat Isabella nooit een affaire heeft gehad met Julian. Ze is getrouwd met een van de bewakers op het landgoed. Nu ik dat weet, zie ik haar in een veel vriendelijker licht. De afgelopen maanden heb ik haar zo'n twee keer gezien; in tegenstelling tot de meeste van Julians medewerkers is ze het merendeel van de tijd weg van het landgoed. Ze

werkt als zijn informant bij meerdere bedrijven die privéjets leveren aan de wereldtop.

‘Het zou je verbazen hoe loslippig mensen worden na een paar drankjes op tien kilometer hoogte,’ legde Julian me een keer uit. ‘Directeuren, politici, kartelleiders... Ze hebben Isabella graag in hun buurt en letten dan niet altijd op hun woorden. Dankzij haar ben ik veel te weten gekomen, van tips over aandelenhandel met voorkennis tot informatie over drugshandel in een bepaald gebied.’

Ik ben dus niet langer jaloers op Isabella - maar ik vind nog steeds dat ze iets te flirterig doet tegen Julian. Ze is getrouwd, nota bene. Maar goed, ik ben waarschijnlijk ook geen expert in hoe je je als getrouwde vrouw gedraagt. Als ik langer dan één seconde naar een andere man staar, teken ik daarmee zijn doodvonnis.

Julian geeft een nieuwe betekenis aan het woord bezitterigheid.

‘Wil je koffie?’ Isabella is naast Julians stoel blijven staan. Ze staart niet zo openlijk naar hem, maar toch moet ik de neiging bedwingen haar in haar knappe gezicht te slaan vanwege de lonkende blik die ze mijn echtgenoot toewerpt.

Blijkbaar is Julian niet de enige die problemen heeft met bezitterigheid. Hoe gestoord het ook is: ik voel me bezitterig ten opzichte van de man die me ontvoerd heeft. Het slaat nergens op, maar ik ben al lang geleden gestopt mijn bizarre relatie met Julian te definiëren.

Het is makkelijker om het gewoon te accepteren.

Julian kijkt op van zijn laptop als hij Isabella's vraag hoort. 'Zeker,' zegt hij. Daarna werpt hij een blik in mijn richting. 'Nora?'

'Ja, graag,' zeg ik beleefd. 'En een paar croissants.'

Isabella schenkt voor ons allebei een kop koffie in, zet de croissants naast me en loopt dan heupwiegend terug naar de voorzijde van het vliegtuig. Weer steekt jaloezie de kop op - tot ik mezelf eraan herinner dat Julian mij wil.

Hij wil me te graag, eigenlijk, maar dat is weer een ander probleem.

In het half uur dat volgt, lees ik rustig verder terwijl ik mijn croissants opeet en van mijn koffie drink. Julian lijkt nog steeds druk bezig met zijn e-mail, dus ik val hem niet lastig; ik probeer me te concentreren op de sciencefictionthriller die ik in de winkel van de kliniek heb gekocht. Maar mijn aandacht dwaalt steeds af.

Het is gek om hier zo te zitten lezen. Onwerkelijk, bijna. Het is net of er niets gebeurd is. Alsof we niet zojuist terreur en marteling hebben overleefd.

Alsof ik niet in koelen bloede iemand een kogel door het hoofd heb gejaagd.

Alsof ik niet Julian weer bijna ben verloren.

Mijn hart begint te bonzen en de beelden van mijn laatste nachtmerrie doemen voor mijn ogen op. Bloed... Julians lichaam, verminkt en opengereten... Zijn beeldschone gezicht met lege oogkassen... Het boek glijdt uit mijn handen als ik probeer te blijven ademen door een keel die ineens veel te dicht lijkt te zitten.

‘Nora?’ Sterke, warme vingers sluiten zich om mijn pols. Door de waas van paniek die me omringt, zie ik Julians verbonden gezicht. Zijn laptop staat vergeten op de tafel naast hem; al zijn aandacht is op mij gericht. ‘Nora, hoor je me?’

Ik knik en probeer met mijn tong mijn lippen te bevochtigen. Maar mijn mond is gortdroog van angst en het koude zweet laat mijn bloes aan mijn rug plakken. Mijn handen klemmen zich om de stoel; mijn nagels boren zich in het zachte leer. Een deel van mij is zich ervan bewust dat mijn geest spelletjes met me speelt - dat mijn enorme angst onredelijk is - maar mijn lichaam gedraagt zich alsof er een daadwerkelijke dreiging in de buurt is.

Het voelt of we terug zijn op die bouwplaats in Tadzjikistan, overgeleverd aan Majid en de andere terroristen.

‘Blijf ademen, schatje.’ Julians stem klinkt troostend als hij zacht een hand om mijn kaak legt. ‘Langzaam en diep ademen... Braaf meisje.’

Ik doe wat hij zegt en houd mijn blik op hem gericht terwijl ik diep probeer in te ademen om mijn paniek te temmen. Na een minuut of wat komt mijn hartslag tot bedaren en kan ik mijn vingers ontspannen. Ik zit nog steeds te trillen, maar die verstikkende angst is verdwenen.

Beschaamd leg ik mijn vingers om Julians hand en duw hem weg. ‘Het gaat prima,’ zeg ik zonder mijn stem al te erg te laten trillen. ‘Het spijt me. Ik weet niet wat me overkwam.’

Zijn oog glinstert in een combinatie van woede en frustratie. Zijn vingers houden de mijne stevig vast, alsof ze me niet willen loslaten. ‘Het gaat niet prima, Nora,’ zegt hij. ‘Het gaat helemaal niet prima met je.’

Hij heeft gelijk. Ik wil het niet toegeven, maar hij heeft wel gelijk. Al sinds Julian het landgoed verliet om de terroristen te grijpen, gaat het niet goed met me. Ik ben een wrak sinds zijn vertrek - en nu hij terug is, lijkt het alleen maar erger te worden.

‘Het gaat prima,’ herhaal ik. Ik wil niet dat hij denkt dat ik zwak ben. Julian is gemarteld en lijkt daar goed mee om te gaan, maar ik stort zonder enige goede reden in.

‘Prima?’ Hij frons. ‘Je hebt in de afgelopen vierentwintig uur twee paniekaanvallen en een nachtmerrie gehad. Dat is niet prima, Nora.’

Ik slik en kijk naar beneden, naar zijn hand, die de mijne in een stevige, bezitterige greep houdt. Ik vind het vreselijk dat ik dit niet gewoon een plekje kan geven, net zoals Julian lijkt te doen. Hij heeft nog steeds nachtmerries over Maria, dat weet ik wel, maar wat hij met de terroristen doorstaan heeft, lijkt hem nauwelijks iets te doen. Hij heeft het recht om paniekaanvallen te krijgen, ik niet. Ze hebben mij nauwelijks aangeraakt. Hem hebben ze dagenlang gemarteld.

Ik ben zwak en dat haat ik.

‘Nora, schatje, luister eens naar me.’

Ik kijk op omdat Julians stem ongebruikelijk teder klinkt. Zijn blik houdt de mijne vast.

‘Het is jouw schuld niet,’ zegt hij zacht. ‘Niets hieraan. Je hebt veel meegemaakt en je bent getraumatiseerd. Bij mij hoeft je dat niet te verbergen. Als je paniek voelt opkomen, zeg het dan, dan help ik je erdoorheen. Begrepen?’

‘Ja,’ fluister ik. Vreemd genoeg voel ik me opgelucht door zijn woorden. Het lijkt heel ironisch dat de man die de duisternis in mijn leven bracht, me helpt ermee om te gaan, maar zo is het altijd al geweest.

Ik heb altijd troost gevonden in de armen van mijn ontvoerder.

‘Mooi. Onthoud dat.’ Hij leunt naar me toe om me te kussen en ik kom hem tegemoet, voorzichtig vanwege zijn gewonde ribben. Zijn lippen raken de mijne met een ongewone tederheid. Ik sluit mijn ogen. Het laatste restje paniek vervaagt als een warme opwinding zich door me heen verspreidt. Ik leg mijn handen in de zijne en als zijn tong mijn mond binnendringt, kreun ik zacht bij het proeven van zijn bekende en verleidelijke smaak.

Als ik mijn tong rond de zijne laat glijden, kreunt hij ook. Hij slaat zijn rechterarm om me heen om me dichtertegen hem aan te drukken en ik voel de spanning in zijn sterke lichaam toenemen. Zijn ademhaling versnelt en zijn kus wordt harder, intenser, waardoor ook mijn lichaam begint te bonzen van verlangen.

‘Slaapkamer. Nu.’ Het klinkt meer als een grom dan als een zin. Intussen staat hij op en trekt me uit mijn stoel. Voor ik iets kan zeggen, heeft hij

zijn vingers om mijn pols gewikkeld en sleurt hij me richting de staart van het vliegtuig. Goddank is dokter Goldberg in slaap gevallen en bevindt Isabella zich in de cockpit; er is niemand die ziet hoe Julian me als een holbewoner naar zijn bed sleept.

Eenmaal in de kleine kamer schopt hij de deur dicht en trekt me naar het bed. Zelfs nu hij gewond is, is hij nog ongelofelijk sterk. Zijn kracht intimideert me, maar windt me tegelijkertijd op. Ik ben niet zozeer bang dat hij me pijn gaat doen - dat weet ik namelijk, net zo goed als ik weet dat ik daarvan zal genieten - maar ik weet waar hij toe in staat is.

Ik zag hem een man doden met een stoelpoot.

Die herinnering zou me met afschuw moeten vervullen, maar vreemd genoeg is hij zowel opwindend als beangstigend. Maar goed, Julian is niet de enige die iemand gedood heeft deze week.

We zijn allebei moordenaars.

‘Kleed je uit,’ beveelt hij me. Naast het bed laat hij mijn pols los. Zijn overhemd mist de mouwen omdat zijn gipsarm erdoorheen moet passen. Met het verband om zijn gezicht lijkt hij zowel gewond als gevaarlijk - een moderne piraat na een overval. De spieren van zijn rechterarm tekenen zich duidelijk af en zijn ene oog is verbluffend blauw in zijn gebronsde gezicht.

Ik hou zoveel van hem dat het pijn doet.

Om me te kunnen uitkleden, ga ik een stapje achteruit. Eerst trek ik mijn bloesje uit, dan mijn

spijkerbroek. Als ik alleen nog een witte string en een bijpassende beha draag, zegt Julian hees: ‘Klim op het bed. Ik wil dat je op handen en knieën gaat zitten, je achterste naar mij gericht.’

Een warme rilling glijdt langs mijn ruggengraat naar beneden en versterkt de gloed tussen mijn benen. Ik draai me om en doe wat hij zegt, met een hart dat bonst van gespannen verwachting. Ik herinner me onze vorige vrijpartij in dit vliegtuig nog, evenals de blauwe plekken die de dagen erna mijn dijen sierden. Nu is Julian niet fit genoeg voor zoiets, maar die wetenschap vermindert mijn angst en opwinding niet.

Bij mijn echtgenoot gaan angst en genot hand in hand.

Als ik naar Julians wensen zit, met mijn achterste ter hoogte van zijn kruis, komt hij dichterbij en trekt mijn slipje langzaam naar beneden. Zijn aanraking stuurt een huivering door me heen. Mijn vagina trekt samen en hij kreunt zacht als hij een hand tussen mijn benen omhoog laat glijden tot hij mijn schaamlippen beroert. ‘Je kutje is zo nat,’ fluistert hij ruw, terwijl hij twee grote vingers in me duwt. ‘Zo nat voor me en zo strak... Je wilt dit, hè, schatje? Je wilt dat ik je neem, dat ik je hard neuk...’

Ik snak naar adem als hij een vinger kromt en precies die plek raakt die mijn hele lichaam spant. ‘Ja...’ Mijn fluistering is nauwelijks hoorbaar omdat ik overspoeld word door bedwelmende golven genot. ‘Ja, alsjeblieft...’

Hij grinnikt, een laag geluid waarin duister genoegen doorklinkt. Als hij zijn vingers terugtrekt, voel ik me leeg vanbinnen, leeg en tegelijkertijd bonzend van verlangen. Maar voor ik kan protesteren, hoor ik het geluid van een rits die naar beneden wordt getrokken. Dan voel ik zijn gladde, dikke eikel tegen mijn dijbenen.

‘Dat zal ik doen,’ prevelt hij terwijl hij zichzelf naar mijn opening leidt. ‘Ik ga je zo lekker neuken,’ - zijn eikel dringt in me, waardoor mijn adem stokt - ‘dat je het zal uitschreeuwen van genot. Ja, toch, schatje?’

Maar hij wacht niet op een antwoord; in plaats daarvan grijpt hij mijn rechterheup en ramt zichzelf in me, zodat me een kreetje ontsnapt. Zoals altijd voelt zijn binnendringing als een aanval; zijn omvang rekt me uit tot het haast pijnlijk is. Als ik niet zo opgewonden was geweest, had hij me pijn gedaan. Maar nu voegt die ruwe behandeling alleen iets verrukkelijks toe, wat mijn opwinding verhoogt en me nog natter maakt. Omdat mijn slipje om mijn knieën spant, kan ik mijn benen niet verder spreiden. Daardoor voel ik elke centimeter van zijn hete penis, die nog groter lijkt dan hij al is.

Ik verwacht een bruto ritme dat doorgaat waar die eerste stoot begon, maar nu hij in me zit, begint hij langzaam te bewegen. Die langzame, doelgerichte bewegingen zijn bedoeld om mijn genot zo groot mogelijk te maken. In en uit, in en uit... Het voelt alsof hij me vanbinnen streelt, me plaagt tot ik alle sensaties ervaar die mijn lichaam

kan bieden. In en uit, in en uit... Ik sta op het punt van klaarkomen, maar dat lukt niet als hij zo langzaam beweegt. In en uit...

‘Julian,’ kreun ik gefrustreerd als hij nog langzamer stoot.

‘Zeg me wat je wilt, schatje,’ prevelt hij terwijl hij zich bijna helemaal terugtrekt. ‘Vertel me precies wat je wilt.’

‘Neuk me,’ hijg ik, in de lakens klauwend. ‘Alsjeblieft, laat me komen.’

Opnieuw grinnikt hij, maar het geluid klinkt gespannen en zijn ademhaling is zwaar en onregelmatig. Ik voel dat hij in me groeit en ik knijp mijn spieren samen in de hoop dat hij net een beetje sneller beweegt, me net dat beetje meer geeft dat ik nodig heb...

En dat doet hij ook.

Hij grijpt mijn heup vast en verhoogt het ritme, zodat hij me harder en sneller neukt. Zijn stoten dringen diep door en sturen vanuit mijn kern schokgolven van genot door me heen. Opnieuw klauw ik in de lakens, steeds harder kreunend als de spanning in mijn binnenste onbeheersbaar wordt, ondraaglijk... en dan barst ik in miljoenen stukjes uiteen. Mijn lichaam trekt hulpeloos samen rondom zijn harde schacht. Kreunend zet hij zijn vingers nog harder in mijn huid als zijn greep op mijn heupen verstrakt. Hij schuurt langs mijn achterste, schokkend in me als ook hij klaarkomt.

Als we allebei voldaan zijn, trekt hij zich terug en stapt achteruit. Bevend van de intensiteit van

mijn orgasme laat ik me op mijn zij vallen en kijk hem aan.

Zijn broek staat open en zijn ademhaling is onregelmatig en zwaar. In zijn blik zie ik een laatste restje verlangen als hij kijkt naar de plek waar zijn zaad langzaam uit mijn vagina drupt.

Blozend kijk ik de kamer rond, op zoek naar een tissue. Gelukkig staat er een doos tissues naast het bed. Ik pak er een en gebruik die om het bewijs van onze samenkomst weg te vegen.

Julian observeert mijn handelingen zonder iets te zeggen. Dan stopt hij met een gesloten uitdrukking zijn slapper wordende penis in zijn broek en ritst die dicht.

Ik trek de lakens over mijn naakte lichaam. Nu de hitte in mijn binnenste verdwijnt, voel ik me koud en tentoongesteld. Normaal gesproken houdt Julian me in zijn armen na de seks, onze band versterkend met tederheid na de ruwe behandeling. Maar vandaag lijkt hij daar geen zin in te hebben.

‘Is alles in orde?’ vraag ik voorzichtig. ‘Heb ik iets misdaan?’

Hij gaat op het bed zitten en werpt me een koele glimlach toe. ‘Wat zou je misdaan kunnen hebben, poesje van me?’ Terwijl hij me blijft aankijken, laat hij een lok van mijn haar door zijn vingers glijden. Het gebaar is speels, maar er is een harde blik in zijn ogen verschenen die me nog nerveuzer maakt.

Ineens daagt me iets. ‘Het is de morning-afterpil, hè? Ben je boos omdat ik die heb genomen?’

‘Boos? Omdat je geen kind met me wilt?’ Hij lacht, maar de scherpe kant aan het geluid bezorgt me een naar gevoel in mijn maag. ‘Nee, poesje van me, ik ben niet boos. Ik ben me ervan bewust dat ik een heel slechte vader zou zijn.’

Ik staar hem aan terwijl ik probeer te begrijpen waarom ik me door zijn woorden schuldig voel. Hij is een moordenaar en een sadist, een man die me zonder wroeging ontvoerde en gevangen hield. Toch voel ik me rot, alsof ik hem onbedoeld heb gekwetst.

Alsof ik echt iets misdaan heb.

‘Julian...’ Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik kan niet liegen en zeggen dat hij een goede vader zou zijn. Dat zou hij meteen doorzien. Daarom vraag ik voorzichtig: ‘Wil je kinderen?’

Met ingehouden adem wacht ik op het antwoord.

Hij kijkt me wederom onbeweeglijk aan. ‘Nee, Nora,’ zegt hij zacht. ‘Het laatste wat jij en ik moeten doen, is kinderen krijgen. Je mag alle anticonceptie gebruiken die je wilt. Ik zal je niet tot een zwangerschap dwingen.’

Opgelucht laat ik mijn adem ontsnappen. ‘Oké, mooi. Maar waarom...’

Voor ik de vraag kan afmaken, is Julian opgestaan, wat me duidelijk maakt dat hij klaar is met dit gesprek. ‘Ik ga naar de cabine,’ zegt hij kalm. ‘Ik moet nog wat werk afmaken. Kom ook daarheen als je je hebt aangekleed.’

Met die woorden verdwijnt hij door de deur. Ik blijf alleen in bed achter, naakt en verward.

Julian

*I*k ben bezig met een rapport van mijn portefeuillebeheerder over een potentiële investering als Nora zachtjes naast me komt zitten. Als ze haar boek pakt en begint te lezen, kan ik de verleiding niet weerstaan naar haar te kijken.

Nu ik even bij haar vandaan ben geweest, is die irrationele neiging haar te kwetsen verdwenen. In plaats daarvan voel ik een onbegrijpelijke droefheid... en een onverwacht gevoel van verlies.

Ik begrijp het niet. Ik loog niet tegen Nora toen ik zei dat ik geen kinderen wilde. Tot dusver heb ik nog weinig over dat onderwerp nagedacht, maar nu ik dat wel doe, kan ik me niet voorstellen vader te worden. Wat zou ik met een kind moeten? Het zou gewoon nog een zwakte zijn die mijn vijanden zouden kunnen gebruiken. Ik heb geen interesse in baby's en van opvoeden weet ik ook niets. Mijn

ouders waren nou niet bepaald rolmodellen. Ik zou blij moeten zijn dat Nora geen kinderen wil. Maar toen ze over de morning-afterpil begon, voelde dat als een trap in de maag.

Als een afwijzing van het ergste soort.

Ik heb geprobeerd er niet aan te denken, maar toen ik haar mijn zaad van haar been zag vegen, kwamen al die ongewilde emoties weer boven. Het herinnerde me eraan dat ze dit niet van me wil.

Dat ze dit nooit van me zal willen.

Alleen begrijp ik niet wat dat uitmaakt. Ik ben nooit van plan geweest met Nora een gezin te beginnen. Het huwelijk was een manier om onze band te bevestigen, meer niet. Ze is mijn poesje... Mijn bezit en mijn obsessie. Ze houdt van me omdat ik dat heb afgedwongen. Ik wil haar omdat ze noodzakelijk is voor mijn voortbestaan. Kinderen maken geen deel uit van deze verbinding.

Dat kan niet.

Als ze ziet dat ik naar haar kijk, werpt Nora me een voorzichtige glimlach toe. 'Waar ben je mee bezig?' vraagt ze terwijl ze haar boek op z'n kop op haar schoot legt. 'Nog steeds het ontwerp van de drone?'

'Nee, schatje.' Ik dwing mezelf te focussen op het feit dat ze voor mij naar Tadzjikistan kwam - dat ze genoeg van me houdt om zoiets gestoords te doen - en mijn stemming verbetert. Het strakke gevoel in mijn borst vervaagt.

'Wat is het dan?' houdt ze aan. Onvrijwillig glimlach ik naar haar. Haar nieuwsgierigheid

amuseert me. Niet langer wil Nora in de periferie van mijn bestaan blijven; ze wil alles weten en wordt steeds brutaler in haar zoektocht naar antwoorden.

Bij een ander zou ik geërgerd zijn. Maar van Nora vind ik het niet erg. Ik geniet van haar nieuwsgierigheid. 'Ik bekijk een potentiële investering,' leg ik uit.

Ze kijkt geïnteresseerd, dus vertel ik haar over de start-up in biotechnologie die zich specialiseert in hersenmedicatie. Als ik besluit dit te doen, word ik een zogenaamde angel-investeerder, iemand die bijdraagt aan het opstarten van het bedrijf. Ik ben altijd al geïnteresseerd geweest in durfkapitaal, waardoor ik zorg dat ik op de hoogte blijf van innovaties op allerlei gebieden en daar zo goed mogelijk van probeer te profiteren.

Ze luistert vol interesse naar mijn uitleg, haar donkere ogen de hele tijd op mijn gezicht gericht. De manier waarop ze als een spons informatie opzuigt, bevalt me. Dat maakt het leuk haar dingen te leren, haar de verschillende delen van mijn wereld te laten zien. De vragen die ze stelt, tonen inzicht en laten me zien dat ze precies weet waar ik het over heb.

'Als die medicatie herinneringen kan wissen, kan die dan gebruikt worden voor PTSS en zo?' vraagt ze nadat ik een van de veelbelovendere projecten van de start-up heb beschreven. Ik knik - zelf had ik dat zojuist ook al bedacht.

Dit had ik niet voorzien toen ik haar ontvoerde: het pure plezier dat ik ervaar als ik tijd met haar

doorbreng. Toen ik haar voor het eerst zag, was mijn interesse puur seksueel. Ze was een mooi meisje dat me zo in beslag nam dat ik haar niet uit mijn hoofd kreeg. Ik verwachtte niet dat ze naast mijn bedgenoot ook mijn metgezel zou worden, dat ik het leuk zou vinden gewoon bij haar te zijn.

Ik wist niet dat ze mij net zo goed zou bezitten als ik haar.

Het is echt het beste dat ze die pil heeft genomen. Als we allebei genezen zijn, wordt ons leven weer normaal.

Normaal voor ons dan.

Ik zal Nora bij me hebben en ik houd haar voor altijd in mijn buurt.

Tegen de tijd dat we gaan landen, is het donker buiten. Ik help een slaperige Nora het vliegtuig uit en we stappen de auto in, die ons naar huis brengt.

Naar huis. Het is gek deze plek weer als mijn thuis te beschouwen. Toen ik nog jong was, was dit ook mijn thuis, maar ik haatte het hier. Ik vond alles even erg, van de vochtige hitte tot de doordringende geur van de jungle. Maar toen ik ouder werd, voelde ik me toch tot dit soort plaatsen aangetrokken: tropische omgevingen die me deden denken aan de jungle waarin ik opgroeide.

Dankzij Nora's aanwezigheid beseftte ik dat ik het landgoed helemaal niet haat. Mijn haat was

nooit gericht op de plek, maar op de persoon aan wie die plek toebehoorde.

Mijn vader.

Als Nora zich wat dichter tegen me aannestelt en zacht gaapt, onderbreekt ze mijn mijmeringen. Het geluidje dat ze maakt is zo kittenachtig dat ik in de lach schiet en een arm om haar heen sla om haar nog wat dichter tegen me aan te trekken. 'Heb je slaap?'

'Hm-mm.' Ze wrijft met haar gezicht langs mijn hals. 'Je ruikt lekker,' prevelt ze.

Het gevoel van haar lippen tegen mijn huid maakt me spontaan keihard.

Verdomme. Gefrustreerd slaak ik een zucht als de auto afremt omdat we bij het huis zijn. Ana en Rosa staan op het bordes te wachten en ik zit hier met een stijve. Ik schuif opzij, weg van Nora, in de hoop dat mijn penis weer tot bedaren komt. Als ze met haar elleboog mijn ribben raakt, verstijf ik even van de pijn, mentaal Majid vervloekend.

Ik kan verdomme niet wachten tot ik genezen ben. Zelfs de seks van vandaag deed pijn, vooral toen ik het tempo opvoerde. Niet dat dat iets afdeed aan het genot - ik zou nog genieten van seks met Nora als ik op het punt stond het loodje te leggen - maar toch irriteerde het me. Pijn en seks is een goede combinatie, maar alleen als ik degene ben die de pijn toebrengt.

Het voordeel van deze gedachten is dat mijn erectie afneemt.

‘We zijn er,’ zeg ik tegen Nora als ze opnieuw gaapt en in haar ogen wrijft. ‘Ik zou je graag over de drempel dragen, maar ik denk niet dat het me ditmaal gaat lukken.’

Ze knippert even verward, maar dan lacht ze breed naar me. Zij herinnert zich het ook. ‘Ik ben nu geen kersverse bruid meer,’ zegt ze met diezelfde lach. ‘Dus het is je vergeven.’

Als ik terug lach, voel ik een ongewone vreugde. Dan open ik het portier.

Zodra we naast de auto staan, worden we door twee huilende vrouwen belaagd. Of, beter gezegd: Nora wordt belaagd. Ik kijk verbaasd toe hoe Ana en Rosa haar lachend en huilend tegelijk bijna plat knuffelen. Als ze klaar zijn met Nora, wenden ze zich tot mij. Als Ana mijn verbonden gezicht ziet, begint ze nog harder te huilen. ‘O, pobrecito...’ Ze vervalt in het Spaans, zoals ze vaker doet als ze overstuur is. Nora en Rosa proberen haar te troosten door te zeggen dat ik weer helemaal zal herstellen en dat het belangrijkste is dat ik nog leef.

De bezorgdheid van de huishoudster vind ik zowel aandoenlijk als ongemakkelijk. Ik heb in zekere zin altijd wel geweten dat de oudere vrouw om me gaf, maar ik wist niet dat haar gevoelens zo sterk waren. Al mijn hele leven is Ana een warme, troostende aanwezigheid voor me hier op het landgoed: iemand die me voedde, mijn rotzooi opruimde en mijn blauwe plekken en schaafwonden verzorgde. Maar ik heb haar nooit echt in mijn hart toegelaten. Nu pas voel ik dat me dat eigenlijk

spijt. Noch zij, noch Rosa, het dienstmeisje dat een vriendin van Nora is, heeft geprobeerd me te omhelzen. Ze denken waarschijnlijk dat ik het niet zou willen en waarschijnlijk hebben ze gelijk.

De enige van wie ik een uiting van affectie wil - nee, nodig heb -, is Nora. En zelfs dat is pas recent.

Als de drie vrouwen hun emotionele hereniging hebben afgerond, gaan we gezamenlijk het huis binnen. Ondanks het late uur hebben Nora en ik trek. De maaltijd die Ana voor ons heeft klaargezet, wordt dan ook in recordtijd verorbert. Dan gaan we naar de slaapkamer, uitgeput en afgedraaid.

Na een snelle douche en een al even snel vluggertje val ik in slaap, Nora's hoofd op mijn goede schouder.

Ik kan niet wachten tot ons gewone leven weer begint.

Ik schrik wakker van een bloedstollende schreeuw. Hij is vol angst en wanhoop, weergalmt door de kamer en vult me met adrenaline.

Ik sta al naast het bed voor ik het goed en wel doorheb. Als het geluid wegsterft, grijp ik het pistool dat in mijn nachtkastje ligt en doe tegelijkertijd het licht aan.

In de verlichte kamer zie ik Nora bevend onder de dekens in het midden van het bed liggen.

Er is niemand anders in de kamer. Er is geen zichtbare dreiging.

Mijn bonzende hart komt langzaam tot bedaren. We worden niet aangevallen. Nora moet degene zijn die zo geschreeuwd heeft.

Ze heeft opnieuw een nachtmerrie.

Verdomme. Ik kan het geweld in me nauwelijks bedwingen. Het vervult me tot ik sta te beven van woede, ernaar snakkend iedere hufter te vernietigen die hier verantwoordelijk voor is.

Misschien moet ik met mezelf beginnen.

Ik draai me om en haal een paar keer diep adem om de kolkende furie in mijn binnenste te bedwingen. Er is hier niemand om pijn te doen. Er zijn hier geen vijanden om me op af te reageren.

Alleen Nora is er en zij heeft me nodig, kalm en rationeel.

Na een paar seconden kan ik er zeker van zijn dat ik haar geen pijn zal doen. Ik draai me om en leg het wapen terug in het nachtkastje. Dan ga ik op het bed zitten. Mijn ribben en schouder bonzen en mijn hoofd doet pijn van de plotselinge bewegingen, maar die pijn is niets vergeleken bij het zware gevoel in mijn borst.

‘Nora, schatje...’ Ik trek de deken van haar naakte lichaam en schud haar met mijn rechterhand zachtjes wakker. ‘Wakker worden, poesje van me. Het is maar een droom.’ Haar huid voelt klam en de piepende geluidjes die ze maakt, doen me meer pijn dan Majids martelingen. Opnieuw welt woede in me op, maar ik onderdruk hem en houd mijn stem laag en gelijkmatig. ‘Wakker worden, schatje. Je droomt. Het is niet echt.’

Ze rolt zich op haar rug en ik zie dat haar ogen open zijn, hoewel ze nog steeds beeft.

Haar handen klauwen wanhopig aan de dekens als haar borst snel rijst en daalt in een poging zuurstof binnen te krijgen.

Ze droomt niet - ze heeft een paniekaanval, waarschijnlijk veroorzaakt door haar nachtmerrie.

Ik kan het wel uitschreeuwen van woede, maar dat doe ik niet. Ze heeft me nodig en ik zal haar niet teleurstellen.

Nooit meer.

Ik ga op mijn knieën zitten en pak haar kaak met mijn rechterhand stevig vast. 'Kijk me aan, Nora.' Het klinkt als een bevel, ruw en eisend. 'Kijk me aan, poesje van me. Nu.'

Ondanks haar paniek doet ze wat ik zeg. Ze is te goed geconditioneerd om het niet te doen. Haar blik schiet naar de mijne en ik zie dat haar pupillen verwijd zijn. Ze hyperventileert, haar mond wijd geopend in een poging meer lucht binnen te krijgen.

Godallemachtig. Mijn eerste, instinctieve reactie is haar vast te houden en te kalmeren, zacht en mild, maar ik weet nog dat dat tijdens haar paniekaanval van gisteren, tijdens de seks, niet leek te helpen.

Alleen geweld.

Daarom laat ik me, in plaats van zachte woordjes te fluisteren, op één arm zakken en pers ik een harde, ruwe kus op haar mond, mijn hand nog steeds om haar kaak geklemd. Mijn lippen

rammen tegen de hare en mijn tanden schaven haar onderlip als ik mijn tong pijnlijk bij haar naar binnen pers. Het sadistische monster in mij rilt van genoeg als ik haar bloed proef, maar de rest van mij krimpt ineen bij de gedachte aan wat ze moet doorstaan.

Ze snakt opnieuw naar adem, maar nu klinkt het anders: verrast in plaats van wanhopig. Ik voel haar borst uitzetten als ze een diepe ademdeug neemt. Mijn brute methode om tot haar door te dringen werkt; ze concentreert zich op de fysieke in plaats van de mentale pijn. Haar handen ontspannen zich en laten de lakens los. Ze verstrakt onder me, nu in de greep van een andere angst.

Die angst wekt het duistere roofdier in me - het deel van mij dat haar wil onderwerpen en verslinden.

De woede die ik nog altijd onderdruk voedt die honger, vermengt zich ermee en gaat erin op tot ik alleen nog maar uit een gewetenloos, afschuwelijk verlangen lijk te bestaan. Mijn bewustzijn verscherpt zich tot ik me alleen nog bewust ben van de zijdeachtige zachtheid van haar lippen, vermengd met de smaak van bloed, en de rondingen van haar naakte lichaam, klein en hulpeloos onder me. Mijn penis wordt haast pijnlijk hard als ze met beide handen mijn onderarm omklemt en een zacht, smekend geluidje maakt.

Ineens is zoenen niet genoeg meer. Ik moet haar helemaal hebben.

Ik laat haar kaak los en duw mezelf op mijn knieën. Haar lippen zijn gezwollen en rood van het bloed, maar ze kijkt me aan. Ze hijgt nog steeds - haar borst gaat snel op en neer - maar die nietsziende leegte in haar blik is verdwenen. Ze is terug - ze is weer bij me - en meer heeft mijn innerlijke demon niet nodig.

In een soepele beweging ga ik van haar af, de pijn in mijn ribben negerend, en trek opnieuw het nachtkastje open. In plaats van het pistool pak ik echter een gevlochten leren zweepje.

Nora spert haar ogen open. 'Julian?' Haar stem klinkt ademloos, een nawee van haar paniek.

'Draai je om.' De woorden klinken ruw en weerspiegelen de gewelddadige behoefte die door me heen raast. 'Nu.'

Heel even aarzelt ze, dan rolt ze zich op haar buik.

'Op je knieën.'

Ze gaat op handen en knieën zitten en kijkt dan om, klaar voor verdere instructies.

Wat is ze toch een braaf poesje. Haar gehoorzaamheid verhoogt mijn lust, mijn wanhopige verlangen haar te bezitten. In deze positie zijn haar achterste en kutje duidelijk zichtbaar, wat me nog geiler maakt. Ik wil haar helemaal, elke centimeter van haar lichaam. Mijn spieren spannen zich en haast zonder erbij na te denken zwaai ik met de zweep. De leren touwen bijten in het zachte vlees van haar achterste.